

”Jesses New Orleans Band” gav tilhørerne endnu en jazzoplevelse ud over det sædvanlige

I 2019 gennemførte det svenske orkester en koncert, der dengang gav en jazzoplevelse ud over det sædvanlige. Denne eftermiddag, fem år senere, fik publikum i den fyldte sal endnu en sublim jazzoplevelse af bandets syv dedikerede musikere, idet disse var i stand til at give koncertens numre hver deres personlige touch, så numrene virkede aktuelle og udtryksfulde med mange musikalske overraskelser og nye fortolkninger. Det var traditionel jazz, når det er bedst.

Trombonisten og orkesterlederen Jens Lindgren introducerede koncertens 20 numre på sin hyggelige og afslappede måde med en blanding af baggrundsoplysninger og anekdoter, samtidig med at hans eget robuste trombonespil var en vigtig del af de kollektive improvisationer sammen med de lige så garvede musikere: tenorsaxofonisten og klarinettisten Tord Larsson og trompetisten Ragnar Tretow.

Et af New Orleans jazzens kendetegn er den kollektive improvisation, hvor de tre blæsere samtidigt improviserer over melodien, hvilket disse tre jazzmusikere mestrer til perfektion. Hertil en erfaren rytmegruppe med Lars Tidholm, som på det akustiske piano leverede adskillige kvalitetssoli, og med Claes Grönberg på banjo, Thomas Ekström på kontrabas og Fredrik Hellberg, der var stand in for Sven Stålberg, ved trommerne.

Allerede i “Way Down Yonder in New Orleans”, sunget af Jens Lindgren, fungerede den kollektive improvisation med stor autoritet. Ragnar Tretow leverede sprudlende spil på sin trompet og Tord Larssons virtuose klarinet gav melodien ny energi sammen med Lindgrens kraftfulde trombone. Det hele understøttet af den swingende og energiske rytmegruppe.

I “You Always Hurt the One You love”, en Mills Brothers melodi fra 1948, viste Tord Larsson også sit ekspressive og udtryksfulde spil på tenorsaxofonen.

“Delta Bound”, der blev kendt i en udgave af Duke Ellington i 1947, blev her spillet, som var det af et større swingorkester, der fyldte salen med et velafstemt lydbillede helt ned på de bageste rækker.

Det velarrangerede nummer gav plads til den velklingende trombone, overraskende piano og ikke mindst spændende og energisk tenorsaxofon, som alle fik bifald undervejs.

Ikke kun her, men gennem hele koncerten var publikum opmærksomme på musikernes fremragende præstationer og de kvitterede hver gang med applaus.

Med “Clarinet Marmalade” var vi, efter Jens Lindgrens oplysninger, helt tilbage til jazzens rødder, idet den er komponeret af medlemmer i Original Dixieland Jass Band i 1918. Her fik vi det gamle nummer i en letflydende swingende udgave med de tre blæsers spændende improvisationer og ikke mindst med en flot, dynamisk trommesolo fra Stockholms bedste trommeslager, som Jens Lindgren sagde.

Herefter blev “Who is Sorry Now?” flot sunget af Ragnar Tretow efterfulgt af smukt spil fra de tre blæsere – ikke mindst fra Tretow selv.

Så fulgte “Just a Closer Walk with Thee”, følsomt sunget af Fredrik Hellberg. Hans jazzede stemme foldede sig ud her, og vi fik fremragende soli fra trompet, klarinet, trombone og piano. Og swingende baggrund fra Thomas Ekströms dynamiske kontrabas og Claes Grönberg banjo., Sidste nummer inden pausen var “Panama”, der blev spillet i hurtigt tempo. Endnu engang fine soli fra de tre blæsere efterfulgt af en flot afklaret banjoso og en virtuos trommesolo. Til slut gav blæserne den fuld gas, hvilket resulterede i taktfaste klap fra salen. En flot ekspressiv udgave af det gamle nummer.

Efter pausen fik vi "Bill Bailey", sunget af Lars Tidholm understøttet af orkesterlederens dynamiske trombone og tenorsaxofonens energi og kraft. Hertil Tidholms elegante piano. Herefter "Lonesome Road", sunget i langsomt tempo af Jens Lindgren i bedste Ken Colyer-stil med Ragnar Tretows tilsvarende lyriske trompetspil i centrum. Herefter "Ole Miss" med en overbevisende trommesolo fra Fredrik Hellberg og "On the Sonny Side of The Street" smukt sunget af Hellberg med sin velsmurte jazzstemme a' la Armstrong. Og ikke mindst en udtryksfuld og afklaret pianosolo fra Lars Tidholm. Flot, flot.

I "We Shall Walk Through the Streets of The City" fik vi endnu en fortræffelig banjosolo, som vi i kraft af et fint afstemt lydanlæg tydeligt kunne høre bagest i salen.

Efter anden pause fortsatte perlerækken af numre med blandt andre "Some of These Days", "I am Confessing that I love You", "Royal Garden Blues" og "Louisiana- I- Ay". Alle med orkestrets tydelige aftryk.

"Darktown Strutters' Ball", en jazzstandard fra 1917, blev spillet med saft og kraft af de tre blæsere. Den blev fint sunget af Jens Lindgren, der også leverede en inspirerende og fabulerende solo på trombonen. Vi fik endnu en virtuos banjosolo fra Claes Grönberg akkompagneret af Thomas Ekströms altid swingende kontrabas og Fredrik Hellbergs dynamiske trommer. Bifald.

Inden Jens Lindgren annoncerede koncertens sidste nummer, udtrykte han, at han var imponeret over det gode arrangement her i jazzklubben. Han fremhævede indsatsen fra de mange hjælpere i jazzklubben, som var nødvendig for at de kunne komme ud og spille "live" og dermed bidrage til at holde liv i den traditionelle jazzmusik.

Så sang Fredrik Hellberg "What a Wonderfull World" med en stemme a' la Armstrong og med flot afstemt trompetspil også a' la Armstrong. Hertil fin trombone og ekspressiv tenorsax.

Efter dette gode nummer takkede Finn Amorsen orkestret for at have leveret jazz fra øverste hylde, hvilket publikum straks reagerede på med bifald. Derefter sendte han en særlig tak til eftermiddagens lydmand, den kendte danske guitarist Ronald Andersen, der på bedste vis styrede Elværkets nye digitale lydanlæg, så vi fik et afbalanceret lydbillede for alle orkestrets instrumenter. Efter bifald fulgte ekstranummeret "Alice Blue Gown" og ekstra-ekstranummeret "When the Saints Goes Marchin In". Stort bifald.

Alt i alt kunne vi forlade Elværket efter en spændende koncert i kraft af et underholdende, veloplagt og yderst velspillende orkester.

Tak for endnu et musikalsk pletsrud i SeaSide Jazz Club.

Mogens Lerbech